

Tigrul înfiorător

Constanța Buzea

Racul, peștele și-o broască,
Trebuind să locuiască
În borcanul cel rotund,
Într-o zi s-au adunat
Pe nisipul de la fund
Care nu s-a tulburat.

Lumea lor era închisă
Ca un sâmbure-n caisă.
S-au gândit că rost nu are
Să se joace fiecare
Singur în borcanul mare.

Racul, peștele și-o broască
S-au gândit în mintea lor
C-ar fi bine și ușor
Să se împrietenească.

Dar un pește
Nu vorbește
Cu-o broscuță
Cam prostuță
Și c-un rac
Foarte posac!
Și atunci, ce să le fac?
Stau tot singuri și tot tac.

Iată că, întâmplător,
Tocmai lângă geamul lor,
Un motan veni torcând,
Miorlăind și croșetând.

Se-așeză frumos în coadă
Închizând puțin, cum știi,
Ochii lui portocalii.
Ore-ntregi stătu să vadă

Cum plutesc și cum înoată,
Cum se învârtesc în roată,
Cum din guri baloane scapă
Printre florile de apă.

Stând astfel, acest motan

Vru să-i lângă; și a lins
Sticla marelui borcan.
Mai târziu, privind duios,
Vru să știe cum miros;
Și, de somn aproape-nvins,
A căscat și s-a întins.

- Vai, dar e periculos!
Se gândiră înotând
Care mai de care-n jos.
Pentru că, motanul blând,
Cum se întindea căscând,
Se vedea, din lumea lor,
Tigru înfiorător.